

Yeni Çocuk Geliyor ve Damdan Düşüyorum

Adım Elmo Blue. Hikâyem damdan düştüğüm gün başlıyor sanki. Damdan düştüğüm gün başlıyor, çünkü sokağın karşı tarafında oturan Bamber çiftinin yeni çocuğu eve getirdikleri gündü o. Ve olaylar ondan sonra gelişti. Ama teknik açıdan, hikâyemin bir önceki ilkbaharda, annemin Bay Bamber'a savaş ilan etmesiyle başladığı söylenebilir.

Biraz daha açıklasam iyi olacak.

Annem, kendi deyişiiyle bir “çevre eylemci-si”; bu da bir otoyolun yapılmasını ya da bir kuşun yuvalama alanını yitirmesini engellemek için, dilekçeler ya da pankartlarla yağmur altında sürekli yürümek demek. Bay Bamber ise başka işlerin yanı sıra emlak yatırımcılığı yapıyor. Emlak yatırımcısı olmak da, sürekli, bir kuş türünün yuvalama alanının üstüne yeni bir otoyol ya da apartmanlar yapmaya çalışmak demek. Bay Bamber’a göre annem, bir “çevre eylemci” değil, “sulu-zırtlak-baş-belası”. Onu “yeşil cadı” ya da “aşırı uçların yerel temsilcisi” olarak adlandırmadığı zamanlar tabii.

Geçen ilkbaharda annem, Campton çevresinde geniş arazilere sahip olan Bay Bamber’ın, yakınlardaki bazı korulukları yok edip, birkaç kırılık alanı kazıp, eski mezarlığı başka yere taşıyıp, gölü de kurutarak, havuzu, tenis kortları ve golf kulübü gibi şeyleri olan özel bir konut alanı inşa etmeyi planladığını keşfetti. Bay Bamber’ın korulukları talan etmesine ve denizle hiçbir ilişkimiz olmamasına karşın, yerleşmeye Ormaniçi

Koyu adı verilecekti.

Annem çılgına döndü. Hırsla sokağın karşı tarafına, tam arabalarına binmek üzere olan Bay ve Bayan Bamber’ın yanına yürüdü ve Bay Bamber’a, Gezegemimizi Yeşil Tatalım’ın yerel şube başkanı olarak, onun planlarını engellemek için gücünün yettiği her şeyi yapacağını söyledi.

Bay Bamber’ın anneme “sulu-zırtlak-baş-belası” dediğini ilk o zaman duydum.

“Senden de, senin gibilerden de bıktım artık, seni sulu-zırtlak-baş-belası!” diye gürlledi Bay Bamber. “Hem senden ve senin dilekçelerinden korktuğumu sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun.” Güldü. “Senin ve şu kaçık vejetaryen güruhunun modası geçti,” diye bildirdi. “Sizler olduğu yerde sayan eski kafalılırsınız. İnsanlık uzaya yerleşmek üzere, siz burada birkaç ağacın derdindediniz. Artık uyanın, Bayan Blue. Sizin günleriniz geçti artık. Hiç şansınız kalmadı.”

Annem, “Göreceğiz bakalım,” dedi ve hırsla eve geri döndü.

Benimkiler Bay ve Bayan Bamber’la hiç ah-

bab olamadılar. Bamber'lar ilk taşındıklarında birbirlerine dostça davrandılsa da, arkadaş olmayacak kadar farklıydılar. Bamber'lar televizyon reklamlarındaki çiftlere benzerler, yani normaldirler; benimkilerse bambaşka. Ama karşılaştıklarında birbirlerine selam verip gülümsüyorlardı ve ben de okul çıkışlarında ve hafta sonları Bamber'ların pit bull cinsi köpeği Gregory'yi gezdiriyordum. Gregory'yi gezdirmek hoşuma gidiyordu. Gregory çok güçlüdür, ama Bay Bamber onu özellikle bekçi köpeği olarak eğittirdiği için, ne dersiniz aynen yerine getirir. Beni çalışanların içine sürüklemek türünden şeyler yapmadı hiç. Ayrıca, Bayan Bamber Gregory'yi gezdirmem için bana haftada beş pound veriyor ve her cumartesi bu ödemeyi yapmak için beni içeri davet ettiğinde bir bardak da kola ikram ediyordu. Büyüyünce, Bill Gates gibi multimilyarder olmayı planladığım için para işime yarayabilirdi. Üstelik, annem gazlı içecekleri eve sokmadığı için (Şeker insanın düşmanıdır, der.) kola da hoşuma gidiyordu. Ama her şeyden çok Bamber'ların

evinde olmaktan hoşlanıyordum; bizim eve hiç benzemiyordu. Bamber'ların kendileri gibi temiz, toplu ve moderndi.

Bütün bunlar annemin savaş ilanıyla son buldu tabii. O olaydan sonra, Gezegeniimizi Yeşil Tatalımcılar hakkında bilgi almak için ağzımı aramaları olasılığına karşı Bamber'ların yanına yaklaşmama izin verilmedi. Annem Bay Bamber'ın güvenilir biri olmadığını söyledi, ama bana sanki asıl güvenmediği *benmişim* gibi geldi. Annem her zaman benim içimde bir borsacı yattığını söylerdi. Bamber'lar gibi bir aile olmasını –yani, herkesin içine çıkarabileceğiniz bir aile– düşlediğimin farkındaydı. Ayrıca ağaçların kesilmesi ve kırların kazılması konusunda için için Bay Bamber'la aynı görüşte olduğumun da farkındaydı. Bay Bamber buna gelişim diyordu; ben de öyle. Oysa, annem buna tecavüz ve cinayet diyordu.

Bamber'ların yeni çocuğu eve ilk getirdikleri akşam, işte bu yüzden, penceremde oturmuş onların yolunu gözleyerek sokağa bakıyordum.

Babam atölyesinde hiç kimsenin satın almayacağı bir fiskiye daha yapmakla meşguldü. Annemse salonda acil bir Gezegemimizi Yeşil Turalım toplantısı yönetiyordu. Yeşiller ağaçların kesilip konutlar inşa edilmesine karşı çıkan yaklaşık bir trilyon kişinin imzasını toplamışlar; ama bunların yarısı Caroline Ludgate'in posta kamyonetinden kaybolmuştu. Annem benim de toplantıya katılmamı istedi, ama ona ev ödevim olduğunu söyledim. Bana sorarsanız, Bayan Ludgate hiç de derli toplu biri değildir. Unutup durduğu bir şeyler nedeniyle defalarca geri dönmek zorunda kaldığı için toplantılara her zaman geç kalır. Dilekçeleri kaybetmiş olmasına hiç şaşmadım. Zaten, kırlar da yeterince yeşildi bence.

Ama asıl istediğim, yeni çocuğun neye benzediğini görmektir.

Yeni çocukla ilgili her şeyi biliyordum; çünkü kasabadaki herkes yeni çocuk konusunu biliyordu. Yerel gazetede Bay ve Bayan Bamber'ı konu alan bir yazıda, oğlana benzer bir çocuğun bulanık fotoğrafını tutan bir resimleri basılmıştı.

Hatta, akşam haberlerinde onlarla bir röportaj bile yapılmıştı. Annem de birkaç kez haberlere çıkmıştı –genellikle, bir yolu keserken ya da birine bağırırken– ama bu başkaydı. Bay ve Bayan Bamber iyi yüreklilikleriyle Güney Amerika'dan kimsesiz bir çocuğu evlat edinmeye karar verdikleri için haberlere çıkmışlardı. Bu, Bay Bamber'ın başbakanla akşam yemeği yediği seferkinden bile daha etkileyiciydi. Yazıyı okumuş ve televizyondaki röportajı izlemiş olduğum için, yeni çocuğun benim gibi on iki yaşında olduğunu biliyordum. Bu da, çok acayip bir durumdu bence.

Okulda pek de popüler olduğum söylene-
mez. Hayatım boyunca iyi bir arkadaşım olsun istemişim; özellikle de normal ve yakınımda oturan birini. Yakında iyi bir arkadaşım olsaydı, bisikletle okula birlikte gidecek, öğlen yemeğinde yan yana oturacak ve öğleden sonra birlikte takılacak bir kimsem olurdu. Bir daha asla bilgisayarımın Monopoli oynamak zorunda kalmazdım. Ama en sonunda şimdi, en yakın arka-